

დავით
დაუი

საადგომო
ლექსები

დავით დავი

სააღდგომო
ლექსები

★ სერია ცა ★

შესრულებულია XXI საუკუნეში

დავით დეფი

საალღბომო ლექსები

გარეკანის დიზაინი – ნატო ყუბანიეშვილის

დიზაინი და დაკაზადონება – მანანა მაჭავარიანის

გამომცემლობის რედაქტორი: ლია შალვაშვილი

© დავით დეფი

შესრულებულია XXI საუკუნეში

© გამომცემლობა „შემეცნება“, სერია ცა

თბილისი, ანტონოვსკაის 9ბ

ტელეფონი: 260-23-15

ელ. ფოსტა: info@shemetsneba.ge

ISBN 978-9941-428-24-1

David Dephy

Easter Verses

Poetry

Shemetsneba

Tsa

2015

*

ქალი ქარგვისას უცებ გაჩერდა.
იგაზაფხულა ცამ ზეციონთან...
ზედ სახლის ზღურბლზე, იდგა
ანგელოზი... და სხივებშორის
შემოდოდა.

თქმა,
უნაზესი ხმებით ენადა... მუსიკა
ჰგავდა იმის ლაპარაკს... ქალს
დაასუნთქა სიტყვა ზეცათგან
და საიდუმლოც იმ წამს ახარა

და მყის გაფრინდა
წარმომგზავნელთან...
ოთახიდანაც სხივები მიქრნენ...
საიდუმლო კი სადაც მჟღავნდება,
ჭეშმარიტება ინათებს იქვე.

ქალი შეთრთოლვით, სიტყვებს
ფიქრებში, იმეორებდა
ექოდ დანარჩენს:
დედათა შორის კურთხეული ხარ,
დაორსულდები და ღმერთს გააჩენ.

დ.

*

მთვარე ტივტივებდა. ჩუმად და გულაღმა.
ლღვებოდა ღამე. ყველასთვის საერთო
ლხინის შუაგულს ღვინო დაუმთავრდათ,
მექორნინებს სევდა დაეტყვოთ.

ისიც იქ იჯდა, მონვეულ სტუმრებთან.
დრო ამქვეყნიური ჯერ კიდევ ჰქონდა.
დედამისის კრძალვით გული უცემდა,
აქ ერთადერთხელ გაანდო თხოვნა.

მას კი გაელიმა...
ის არ ჩქარობდა...
საკვირველება ახსნას არ ცდილობს.
მისი გაფიქრებაც წყალს ეწყალობა
და გადაიქცა იმნამსვე ღვინოდ.

დ.

*

ლამეა.

შიშით და განსაკუთრებით

თრთიან ვარსკვლავნი

სხივებფრთებიან,

მებადურები ცას აჰყურებენ,

რა მოხდა წამის წინ ჯერ ვერ ხვდებიან.

სიჩუმეს ტალღების ხმა ახმოვანებს.

სამყარო ამ წამს სასწაულს ეტრფის,

რადგან გაოგნდა, ღრმა და მთრთოლვარე

წყალს, რომ დაადგა ღვთაებამ ტერფი.

დ.

მარიამ მაგდალინელი

ყოველი დილის ზურგს უკან, ყოველი ღამე იმალება.
ყოველი სიტყვის უკან დგას, საუკუნო დიდი სიჩუმე
და ზოგჯერ მგონია სინამდვილენი იქცნენ ზღაპრებად
და ზოგჯერ ვფიქრობ შენი სიტყვები მე განვიჩუმე,

მაგრამ წინასწარ გათვლილია აქ ყოველივე
და გული მიგრძნობს აქ რა ცოდვებიც დატრიალდება.
რადგან ღვთის თვალწინ მე შენ სიყვარულს არ მოვერიდე,
სწორედ ამიტომ დაგინახე ღმერთის სახებად.

მე გამეხარდა. სიხარული მაქვს გზად და სამოთხედ,
ჩველი სიზმარში ძილს მინდობილი, როგორც იცინის,
სიმწრით წამსკდება ცრემლი ჩემი და გამაცოცხლებს
და ყველას ერთად გაგვაუკვდავებს შენი სიკვდილი.

დ.

*

...ჩვენ დავიკარგეთ, გვითხარი რა ვქნათ...
ეკითხებოდნენ ყოველი მხრიდან...
...ვიყავით ახლოს სამოთხის კართან,
მაგრამ იქ იმ კარს არავინ ხსნიდა...

მან უპასუხა: ...თქვენთვის წინასწარ
რაც კი რამ მითქვამს, განგიცხადებთ,
თვით ძე უძღვებოდა სახლში მიმავალს
სიცოცხლე ელის მამის კალთებთან,
სიბრძნე სავსეა ხშირად ეჭვებით,
გულუბრყვილოა კაცთა სიშტერეც,
სამოთხე თქვენშია და ვერ ეჩვევით,
ყველაფერს ნახავთ თუ დაიჯერებთ,

თუ გეყვარებათ ისე ერთმანეთი,
საკუთარ თავზე როგორც აბოდებთ,
თქვენივე კარიც თქვენ თვითონა ხართ,
სიყვარულია თქვენი სამოთხეც.

დ.

გზებზე მიყრილი ქვები

გზებზე მიყრილი ქვებიც კი
ნამით,
მისი იქყოფნით გასულიერდნენ.
ვარსკვლავთა შუქებს
ლამენი სვამდნენ, სადღაც
სამყაროს დასალიერზე.

ბრმებს აეხილათ
უსასრულობაც,
გამჭვირვალეების ფერადოვნება,
როგორც რიყრაჟი ზეცის
სულს მოსავს, ცხადს კი
სიზმარი ესახსოვრება.

მაშინ ისინი მეძავს ქოლავდნენ
და ასეც ჰკითხეს:
ხომ უნდა მოკვდეს?
იქნებ შენ გვითხრა სხვების
მოსვლამდე, შენ ხომ ბრძენი ხარ,
კანონთა მცოდნე.

თავთავიანთი სინდისის წინაშე
პირისპირ იდგნენ ყველანი
ღმერთთან,
ხოლო ეს კაცი თითოთ ქვიშაზე
თავისთვის ჩუმად რალაცას წერდა.

წერის დროს გახედა ჩრდილებს
შენობის...
და უცნაური სიმშვიდით თქვა:
თუ კი ვინმეა სუფთა თქვენ შორის,
იმან ესროლოს პირველმა ქვა.

დ.

*

სიკეთენია თუ კი რამ ქვეყნად
ამ კაცში მნათობს...

აი ის,

მოდის...

სახენაცრემლი, მღვიმესთან დგება,
გადააგორეს საფლავის ლოდი.

ძალა სიცოცხლის ისმის სიტყვებად,
სიტყვები ქვებსაც შიგ გულში შესდით,
თვითონ ეს მღვიმეც შიშით ფითრდება,
ხედავს რა აღმდგარს ლაზარეს მკვდრეთით.

დ.

*

დღესასწაულზე,
დიდებულ ქალაქში, ის ადიოდა,
მჯდარი ჩოჩორზე.
სალამოს ბინდი თავის კალთას შლის.
ზეცის სიჩუმე მინას მოსწონდეს.

ხალხის ნაკადს კი,
ვრცელს და სხივოსანს,
დროის და სიზმრების მდინარე მოჰგავს.
მას სევდა ედო გულზე, იცოდა
აღარ გაუშვებდნენ აქედან ცოცხალს

და თურმე მართლაც,
ღმერთს აქ მოკლავენ, სამი დღის
მერე კი კაცთა ფიქრებად, მთელ
ნუთისოფელს მზის ამოსვლამდე,
ისევ სიცოცხლე მოეფინება.

დ.

თქვენი გზა ვიქნები

...განიკურნება განუკურნებელი,
შენ ამბობ თავიდან ვიშვებით თითქოს?
თუ წლები გავლენ საუკუნენი,
ერთმანეთს მაშინ როგორღა ვიცნობთ?..

პასუხს ელოდნენ მისგან მით უფრო
მესსიის ხმაში შუქი გალობდა
და თორმეტივეს ერთად მიუგო:
თქვენი გზა ვიქნები თქვენი
აღდგომა,

სახებას შეიცვლის მთელი ქვეყანა
ღვინოდ დამლევენ პურად შემჭამენ
წარმოშობილნი თუ კი ჩემგან ხართ
თქვენ სიყვარულით იცნობთ ერთმანეთს.

დ.

*

თანავარსკვლავედნი გადმოხრილიყვნენ.
ზეცის მუსიკიდან მინის სამხატვრომდე.
მონაფეები თავიანთ მოძღვარს
ლამეში შეჰყვნენ...
და იქ განმარტოვდნენ.

ბუნება საკვირველ მის სიტყვებს გრძნობდა.
ათასწლეულთა დიდებას გრძნობდა.
სამარადისო თითქოს სინამდვილეს,
გინდაც მშვიდობათა
და გინდაც ომთა.

ის კი პურს ტეხდა, ავსებდა სასმისს
და იგავებით უმხელდა ცოდნას
და ზეთისხილის ხეების გასწვრივ
ოქროთა მტვერიც სხივებში თრთოდა.

ის მათ უმხელდა ყველა საიდუმლოს.
მათივე ადგილს მთლიან სამყაროში.
სიცოცხლეს ვინც გასცემს მანვე დაიბრუნოს,
როგორც წვრილი ღერო მთელ ვარდს გამოშლის.

ერთი მათგანი კი მინას დაჰყურებდა.
სულში აჟრჟოლებდა. ძრწოდა და სახეს
ხელით იფარავდა, რიჟრაჟის უბედან
სინათლე როგორც სიბნელეს ამხელს.

თვალის უბეები დანითლებოდა.
ყელშიც უჭერდა რალაც სიმწარე.
რადგან იცოდა საკვირველებას
ვერ დაინახავ თუ არ იწამებ.

და მერე ადგა. მათ გაეცალა.
ალარ ეძებდა სახლს ან სამოთხეს,
მამებთან მივიდა და უთხრა ასე:
მე რას მივიღებ თუ მას გადმოგცემთ.

დ.

*

მისი სიტყვები აღარ ასვენებდნენ.
მიხვდა ამაღამ ჟამი ზღაპართა
უკვე მთავრდებოდა. კედლებს,
დერეფნებს, ძრწოლვით მიანყდა
და თავს არ ჰგავდა.

აღარ შეეძლო და არც ენება
ფიქრი ან სუნთქვა, შიშებს უჩენდა,
მისი სახელის ერთი ხსენებაც
სიკვდილს იხმობდა იმ ბნელ
ქუჩებთან.

და კაცს კი, რომ სცემდნენ,
ეს ხალხს მოსწონდა...
კოცონთან თვითონაც ნელა მივიდა,
ატირებულმა იყვირა: არ ვიცნობ...
და ღამეც შეძრა მამლის ყივილმა.

დ.

*

ადამიანებს ისინი არ ჰგავდნენ.
ნაკბენებს გრძნობდნენ
ფეხებქვემოდან.
ხტოდნენ და ილრიჯებოდნენ
და სულით ყარდნენ, კანი ენვოდათ.

რამ გააგიჟათ.
რამ გააცოფათ.
ქვეყნიერებაც იმ დღეს დაბნელდა.
ველარ აგნებდნენ გზას და სალოცავს,
სიკვდილნი იჯდნენ მათივე სახლებთან.

ან რას ითხოვდნენ განა იცოდნენ,
სიშტერე სიკვდილს ყველა კარს უღებს.
ოლონდ მოესპოთ იმის სიცოცხლე,
ამ, სიმართლეში დარწმუნებულებს.

აი, მათ წინაშე ის ახლა გამოყავთ,
ტანდაგლეჯილი, სულ სისხლით იწვის
და ყველა ბლავის შორით ახლოდან:
თუ გასურს მშვიდობა ჯვარს აცვი იგი!

დ.

*

შუადღეს მოჰგვარეს და წარუდგინეს:
აი, ესაა ამ ხალხის მეფე!
მეფე?.. დაეჭვდა...
უნდა უფროსოდეს
ასეთ დიდებას... ვნახოთ თუ შემყვეს

ღრმად საუბარში...
ნეტავ რას ფიქრობს...
თქვა და თვალბში როგორც კი შეხედა
რალაც სხვა იგრძნო, ეს გრძნობა თითქოს
მიაჯაჭვებდა ყოველ შემხვედრთან.

თითქოს გაიგო ყველაფრის აზრი.
სიკვდილის, სიცოცხლის მიზეზსაც მიხვდა.
დრო როგორ ჩერდება ან თუნდაც გადის
და არ დაუძრავს არც ერთი სიტყვა.

ის მიხვდა ყველაფერს...
ვინ იყო თვითონ...
ნუთუ ეშინია, უყვარს, თუ სძულს,
როგორ და რატომ შეიქმნა სამყარო,
ძალაუფლებას, დიდებას, ფულს,

რა დღე დაადგება ათას წლის შემდეგ,
ვინ რას ჩაიდენს გადასარჩენად,
ამ კაცის გაშვებას თუ კი ის შეძლებს
რა შეიცვლება ან რა დარჩება.

თითქოს გაანდო რამე საიდუმლო,
ძმამ, მეგობარმა...
ან ამხანაგმა...
...მაინც რა არის ჭეშმარიტება?..
ზედ მის სახესთან ჩაილაპარაკა.

ახლა წინ უდგას ჭეშმარიტება...
ვის საფეთქლებთან ცის სისხლი წვეთს
და ადრე ნათქვამის შინაარსს ხვდება...
კეისარს კეისრის, ღმერთისა ღმერთს.

დ.

*

აუნთე გული. ყველა განკურნე.
თითქოს სამოსელიც სპეტაკი ეცვათ.
აჩუქე სიცოცხლე, გზა, თუ საუნჯე,
მაგრამ დაირაზმნენ და ყველას ერთად,

ურცხვი ჯოგივით სამოთხედ შესულთ,
სისხლი მოსწყურდათ და შენსას სვამდნენ,
იმ ალტაცებით ძიძგნიდნენ შენ სულს,
ადრე რომლითაც აჰყავდი ცამდე.

დ.

მზე როცა კვდება

მზეს შუალამის...

მხოლოდ ვარსკვლავად, მე არ აღვიქვამ
და არც სიმბოლოდ. მსურს მე დავმშვიდდე
სიკვდილისათვის, სიცოცხლისათვის
თუ მსურს ვიბრძოლო.

ჩემში სიმშვიდეა. ჩემში დაღამდა. სიბნელებში
სიზმრები შეირხნენ. მთელს ქვეყანაზე, ზეცის
გადაღმაც, ზედ ცის თავზე ზის მზე ვით ზეიმზე.

მზე, როცა კვდება ის თეთრი ხდება, შუქში
ინთქმება, სული უთეთრდება, გადაიღვრება
სამყაროს კიდედან, სხივნაფერები ან უფერებლად.

ხმაურის შემდეგ სიჩუმეც მთავრდება, სიტყვებმა
გაგვანდეს წინა სიტყვები, სიმშვიდე ეშვება ფიქრებზე
ფარდებლად და იმ ფიქრებსაც სადღაიც მიყვებით.

ასე პირისპირ, ასე ცალ-ცალკე, სიზმარს ცხადისგან
ვეღარ ვანსხვავებთ, სიკვდილ-სიცოცხლის ვდგავართ
საზღვარზე, თითქოს არცა აქვს აზრი არაფერს.

დ.

*

ჯერ ისევ ბნელოდა...
კვირას გარიჟრაჟზე...
ბაღში, იმ ადგილას ქალები მივიდნენ.
სამი დღე თქემის და სიკვდილის შემდეგ
მინისძვრის შემდეგ,
იდგა სიმშვიდე.

წვეთნი,
ანგელოზთა ისმენდნენ სიტყვებს
და უეცრად ეს ბალი ისე განათდა,
ყველანი გაშემდნენ, ყველაფერს მიხვდნენ,
მათი სიყვარულის
ცარიელ სამარხთან.

დ.

*

და როცა შემოვიდა დახურულ კარს უკან
დადგა მათ წინაშე. ისინი შეკრთნენ.
ახლა ამ კაცში და მის სიმშვიდეში
მთელ ზეცას ხედავდნენ
ვარსკვლავთა შემკრებს.

ჰაერი ოთახში სხივით ირხეოდა.
სხივნი მიიზიდეს ნახვრეტმა მაჯებმაც.
მხოლოდ ერთ მონაფეს უკვირდა
ფიქრობდა: სანამ თითს არ ჩავყოფ
მე რატომ არ მჯერა.

დ.

*

მთელი სამყაროს თითქოს ზემოდან,
სულშივე გრძნობდნენ სუნთქვებს
ზეცათგან...
თან სიხარული ეცრემლებოდათ,
ხმის ამოღებას ვერავინ ბედავდა.

მერე ყველანი მთაზე ავიდნენ.
ცა დანეულიყო, იმ მთასთან იწვა...
და აჰყურებდნენ ამტერებულნი,
როგორ ტოვებდა უფალი მიწას.

დ.

ზეთისხილის მთა

ზეთისხილის მთა გაშლილიყო სამყაროს სხვენთან
თბილზე უთბილესი დაისის სევდა თმებს როგორც იშლის
და სამუდამოდ უტყვი და ჩუმი მთა თითქოს ფრენდა,
იმ ამბის შემდეგ დაფლულიყო საკუთარ ფიქრში:

...დედამინიდან, როგორ ამაღლდა ნეტავ ვიცოდე
და კიდეც უფრო, უფრო იქით, უფრო მაღალ ცას
ის აენათა, უსასრულობის მთლიან სიცოცხლედ
და აღარ ჩანდა კვალი მისი უკვე აღარსად...

გარდა გულეებში, სადაც მის სიტყვებს ბინა დაედოთ,
გარდა სიზმრებში, სადაც ზოგჯერ იგი ვინმეს ეჩვენებოდა
და გარდა სულში, რომელიც ჩვენთვის გამხდარიყო ასე საერთო
და ვარსკვლავებში, ვინც სააქაოს დაჰყურებდნენ ასე ზემოდან.

დ.

ვიდრე სამყაროს აღსასრულამდე

უნონობაში...

თითქოს სიზმართან,

ზედ ზეცის სულზე ტივტივებს მიწა.

ხალხთა ნატერფალს გულში ინახავს

მათ ბედისწერას გულითვე იცავს.

ჰო...

დედამინა მნახველი ყოვლის,

თუ კი რამ მოხდა, ხდება, მოხდება,

თავის დიდ ვარსკვლავს გარს შემოუვლის

და საჩუქრებად გასცემს ცხოვრებას.

ნამს შეაყოვნებს...

და დრო მაინც გადის

და სხვა მომავალთ მათაც ასევე

იმ საოცარი და ძველი ამბის

თავსა და ბოლოს ის გაახსენებს.

ვინც გინდა იყოს...

მაინც გულსა სტკენს,

ღმერთის შესაქმეს კაცთა ნახელავს,

ავარსკვლავებულ სხვენსა თუ ნამსხვრევს,

ამ ერთ დიდ სევდას, როცა ახედავს.

გული დანყდებათ ცაში თუ ქვეყნად,
რატომ არავინ იმ კაცს არა ჰგავს
და არჩევანი როგორც კი დგება,
ხალხი ყოველთვის ირჩევს ბარაბას.

დ.

*

და სულ ბოლოს მხარობელნი დადუმებულთ ჰგავდნენ მგოსნებს,
ყველა თავის გზას დაადგა განესმინათ მისი სიტყვა,
როგორც სიზმრად ისე აქაც დასასრულსაც სევდა მოსდევს,
იმით კრთოდა მათი სული რაც ითქვა და რაც არ ითქვა

და ჩვენ შორის, როცა ისევ სიმარტოვის ჟამი დადგა
და ერთმანეთს ისევ ვეძებთ, მე მიყვარხარ მაინც გეტყვი
და მთლიანი ამბის ბოლო აღსრულდება კარგად რადგან,
დასანყისში იყო სიტყვა და ეს სიტყვა იყო ღმერთი.

დ.

სარჩევი

ქალი ქარგვისას უცებ გაჩერდა.....	5
მთვარე ტივტივებდა	6
ლამეა.....	7
მარიამ მაგდალინელი.....	8
ჩვენ დავიკარგეთ.....	9
გზებზე მიყრილი ქვები	10
სიკეთენია თუ კი რამ ქვეყნად.....	12
დღესასწაულზე დიდებულ ქალაქში	13
თქვენი გზა ვიქნები.....	14
თანავარსკვლავედნი გადმოხრილიყვნენ	15
მისი სიტყვები აღარ ასვენებდნენ	17
ადამიანებს ისინი არ ჰგავდნენ.....	18
შუადღეს მოჰგვარეს და წარუდგინეს	19
აუნთე გული	21
მზე როცა კვდება	22
ჯერ ისევ ბნელოდა	23
როცა შემოვიდა დახურულ კარს უკან	24
მთელი სამყაროს თითქოს ზემოდან.....	25
ზეთისხილის მთა	26
ვიდრე სამყაროს აღსასრულამდე.....	27
და სულ ბოლოს	29

